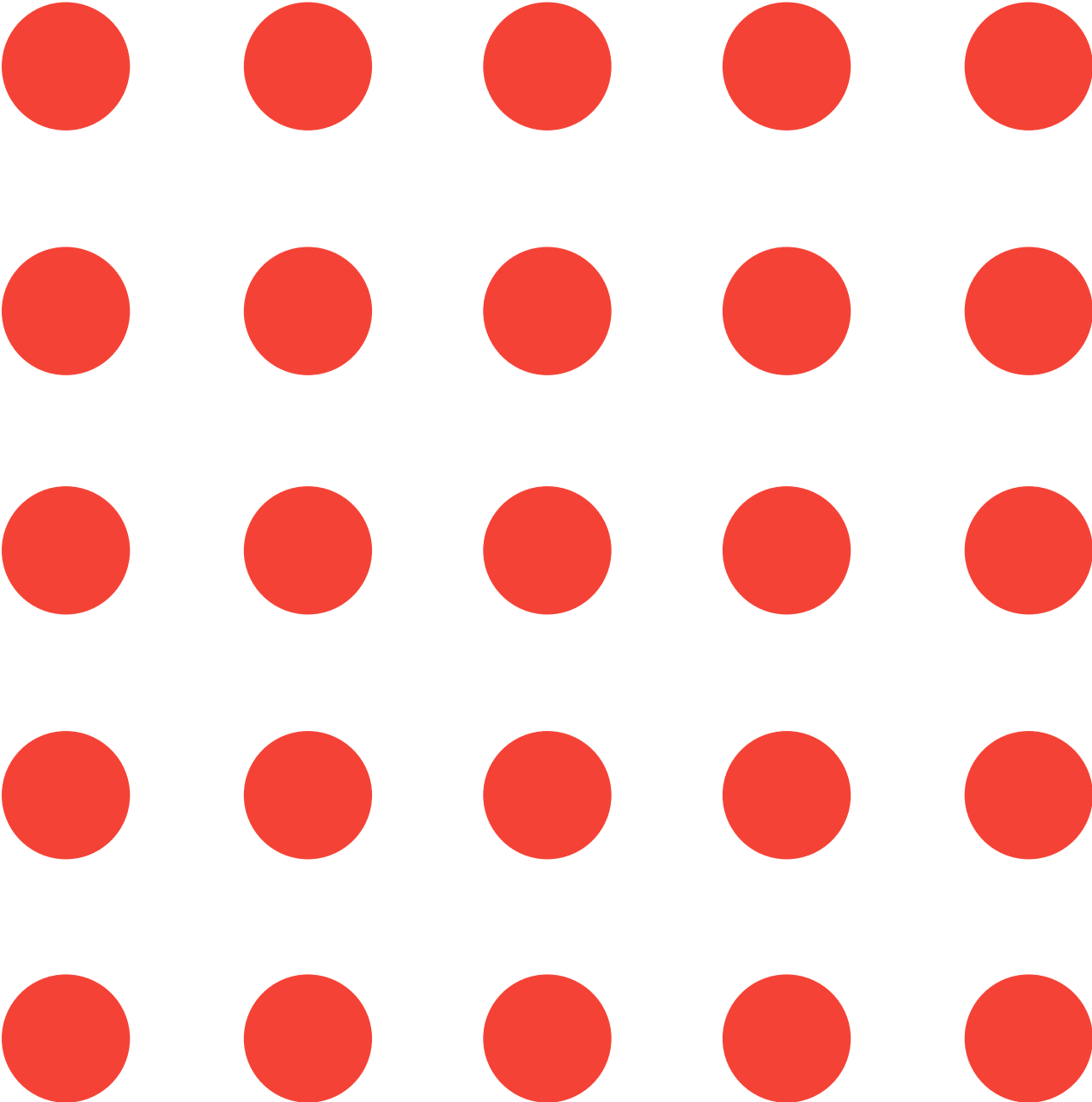

Οι μητέρες της πλατείας Μαΐου

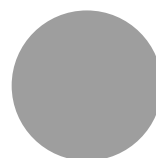
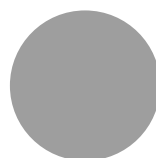
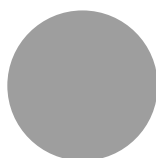
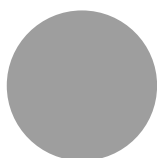
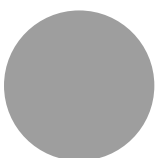
Eduardo Galeano

1977, Μπουένος Άιρες.

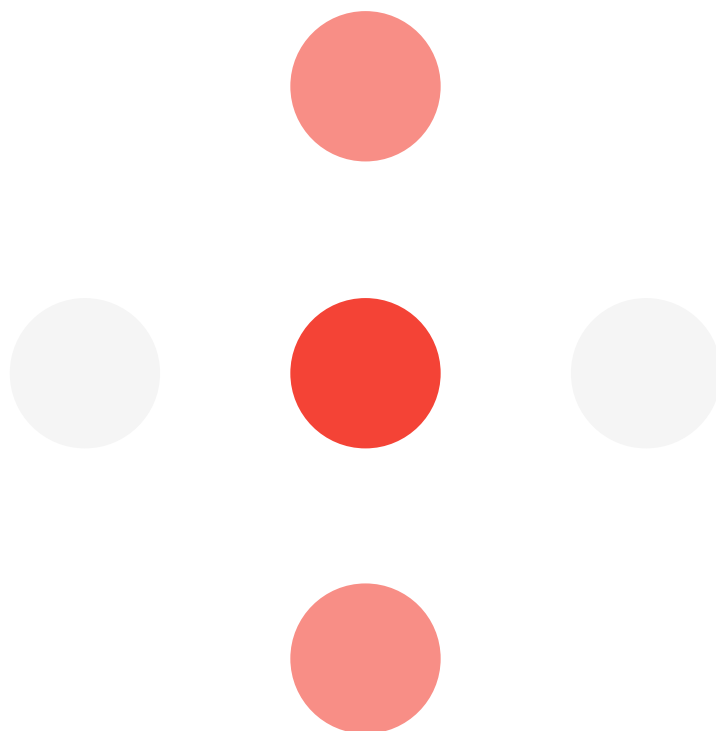
Οι μητέρες της Πλατείας Μαΐου, χορός σε ελληνική τραγωδία, γεννήθηκαν από τα ίδια τους τα παιδιά.

Κρατώντας τις φωτογραφίες των εξαφανισμένων, φέρνουν βόλτες και ξανά βόλτες γύρω από την πυραμίδα μπροστά στο ροζ Προεδρικό Μέγαρο, με την ίδια εμμονή που παίρνουν σβάρνα και όλα τα στρατόπεδα, τα αστυνομικά τμήματα και τις εκκλησίες. Στεγνές από το κλάμα, απελπισμένες από την αναμονή για τα παιδιά που είχαν και που δεν έχουν πια και που μπορεί κάπου να βρίσκονται, ποιος ξέρει.

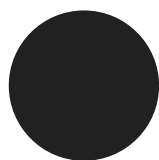
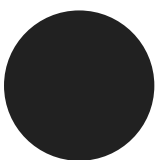
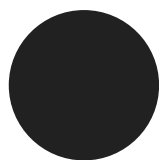
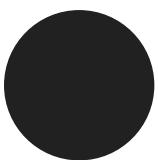
«Ξυπνάω και νιώθω πως είναι ζωντανός», λέει μία, λένε όλες.

«Όλο το πρωινό το περνάω στην πορεία. Το μεσημέρι πεθαίνει. Το απόγευμα ανασταίνεται. Τότε αρχίζω πάλι να πιστεύω πως θα ξανάρθει, και βάζω ένα πιάτο ακόμα στο τραπέζι, όμως ξαναπεθαίνει, και το βράδυ πέφτω νυσταγμένη, δίχως καμιά ελπίδα. Ξυπνάω την επομένη και νιώθω πως είναι ζωντανός...».

Τις αποκαλούν τρελές.
Συνήθως δε μιλάνε γι' αυτές.

Η κατάσταση έχει εξομαλυνθεί, και το δολάριο είναι φτηνό, το ίδιο φτηνοί είναι και ορισμένοι άνθρωποι. Οι τρελοί ποιητές αργοπεθαίνουν, ενώ κάποιοι άλλοι ποιητές φιλούν το σπαθί συναινώντας με τη σιωπή και τις κολακείες. Ο υπουργός Οικονομικών κυνηγά λιοντάρια και καμηλοπαρδάλεις στην αφρικανική ζούγκλα, και οι στρατηγοί έχουν εξαπολύσει κυνηγητό στους εργάτες στις φτωχογειτονιές του Μπουένος Άιρες. Νέοι κανονισμοί στο λεξιλόγιο επιβάλλουν να αποκαλείται η στρατιωτική δικτατορία Περίοδος Εθνικής Αναδιοργάνωσης.

Από το βιβλίο «Γυναίκες» του **Eduardo Galeano**
εκδόσεις Πάπυρος 2015, μετάφραση Ισμήνη Κάνση